

Για ένα κομμάτι ψωμί

γράφει ο **Μίλτος Αρβανιτάκης**

Ο πρώην φοιτητής Ιατρικής ξύπνησε ξαφνικά μέσα στην νύχτα μετά από βαθύ σκοτεινό ύπνο 35 ετών χωρίς R.E.M, ντραμς και ηλεκτρικές κιθάρες. Δυστυχώς τους τελευταίους μήνες του ύπνου του, ενώ η θερμοκρασία είχε πέσει και άρχισε να χιονίζει, τότε ήταν που εμφανίστηκαν διάφοροι πληρωμένοι εφιάλτες σαν αυτούς που δείξαν το μονοπάτι στον Ξέρξη. Λέει, είχε γίνει μέγας και τρανός γιατρός σαν τον θείο του, τον αδελφό του, την νύφη του, τον αδελφό της νύφης του και πάει λέγοντας. Όλοι τον σέβονταν και οι νεώτεροι τον αποκαλούσαν κύριε διευθυντά και το χειρότερο απ' όλα, ήταν που αυτός το ευχαριστιόταν. Τον έλουσε κρύος ιδρώτας, άκου κύριε διευθυντά! Ο Διευθυντής είναι διοίκηση, δηλαδή κατεστημένο, δηλαδή αλλοτρίωση, πως κατάντησε ο καημένος, πού είναι εκείνα τα παραδείσια όνειρα του άγρυπνου ξύπνιου του με κάμερες, φώτα, ηθοποιούς και να ακούγεται δυνατή η φωνή του "σιωπή, γυρίζουμε".

Ο πρώην φοιτητής της Ιατρικής πριν πέσει για ύπνο ήταν πολύ-πολύ κουρασμένος. Είχε γυρίσει σπίτι με τα πόδια μέσα στο ψοφόκρυστο από το ανατομείο, όπου είδε πάλι τις γνωστές φιγούρες, όπως τα πνεύματα των πτωμάτων, τον Λύσανδρο με σάρκα και οστά κουκουλωμένο, λόγω κρύου, με ένα φθαρμένο μπεζ – καφέ παλτό, μάλινο καφέ κασκόλ με ρίγες και τα μαύρα γάντια να τα κρατά με το δεξιό χέρι πάνω στον θώρακα στη θέση της δεξιοκαρδιάς του, σαν ζωγραφισμένος σε παλαιό πίνακα, μεγαλοπρεπής Ναπολέων Το μελαγχολικό και νοσταλγικό βλέμμα του έβλεπε όλη την ματαιότητα των πρώην, των νυν και των επόμενων (κι ας ήταν και γκόμενες ή γκόμενοι).

Όπου είδε πάλι τους συμφοιτητές του, που μόλις είχαν κατορθώσει να μπουν στον προθάλαμο του Θεού διεκδικώντας επάξια μια θέση ανθυποβοηθού. Αυτοί όλοι, θυληκοί και αρσενικοί, γελούσαν, παίζαν σαν παιδιά, κι αν είχαν ένα καλό στομάχι από πτώμα να φουσκώσουν με αέρα, μέχρι που θα παίζαν και ποδόσφαιρο. Δεν ήξεραν οι καημένοι αυτά που ήξερε ο Λύσανδρος.

Ήταν κοπιώδες και ψυχοφθόρο αυτό το εργαστήριο ανατομίας, όλο να κόβεις πτώματα και να ψάχνεις για μικρά-μικρά νευράκια, γιατί ο Θεός ποτέ δεν χαμογελούσε, ούτε αστειευόταν. Και

έτσι ο κακομοίρης, πρώην φοιτητής της Ιατρικής, κοιμήθηκε αμέσως μόλις ξάπλωσε.

Να τώρα όμως μετά από 35 χρόνια που ξύπνησε απότομα. Δεν μπορούσε όμως να αντιληφθεί τι γινόταν. Ποια πραγματικότητα ζούσε την σκληρή ή μαλακή; Πού βρισκόταν; Ποιος ήταν; Τι δουλειά έκανε; Γιατί την έκανε; Του άρεσε; Πληρωνόνταν καλά; Έμενε και περίσσευμα ή μόνο τα προς τον ζήν; Ή ακόμη χειρότερα μήπως χρωστούσε; Και άλλα πολλά αναπάντητα υπαρκτά ερωτήματα όπως, πήγε φαντάρος; παντρεύτηκε; χώρισε; Ξαναπαντρεύτηκε; από παιδιά; κ.λπ, κ.λπ, όπως λέει και ο δήμαρχός μας.

Φρίκη ο ύπνος, φρίκη και ο ξύπνιος. Ξαπλωμένος ανάσκελα έβλεπε το ακίνητο ταβάνι (αγαπημένο του σπορ) και οι σκέψεις τον τυρανούσαν. Και όλο κλοθωγύριζε για ώρες τα ίδια και τα ίδια αναπάντητα ερωτήματα στο μυαλουδάκι του.

Και σ' αυτό το κρίσιμο σημείο, αγαπημένοι φίλοι μου, θα κάνουμε διάλειμμα για διαφημίσεις, για να ζήσει και αυτό το περιοδικό μας, ώστε να συνεχίσει να βγαίνει και εσείς να το διαβάζετε.

Στο επόμενο επεισόδιο θα συνεχίσουμε με το επόμενο πλάνο και σκηνή από την ζωή του ήρωά μας, πρώην φοιτητή της ιατρικής. –

